

VIDIYALAI

THEDUM VITHAIGAL

R. SENTHILKUMAR

Copyright © 2020, Vidiyalai Thedum Vithaigal
All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system now known or to be invented, without permission in writing from the publisher, except by a reviewer who wishes to quote brief passages in connection with a review written for inclusion in a magazine, newspaper or broadcast.

Published in India by Prowess Publishing,
YRK Towers, Thadikara Swamy Koil St, Alandur,
Chennai, Tamil Nadu 600016

eISBN: 978-81-946266-5-7

Library of Congress Cataloging in Publication

பொருளடக்கம்

1. முகம்
2. பயணம்
3. காத்திருப்பு
4. மாங்குடில்
5. சந்திப்பு
6. பாசப் பரிமாற்றம்
7. இரவு உணவு
8. தொடக்கம்
9. நட்பு
10. நட்பின் பிரிவு
11. மனமாற்றம்
12. புறப்பாடு
13. விபத்து
14. தேடல்
15. புதிய நட்பு
16. அகதிக் கூட்டம்
17. உறவினரின் கரம்
18. அம்மா சமையல்
19. உணர்வு மாற்றம்
20. உயிர்த் தேடல்
21. குறிஞ்சியில் மலர்ந்தது

22. கடிதம்
23. குணவர்த்தன குடில்
24. தவறிய சந்திப்பு
25. உணர்வுச் சந்திப்பு
26. முற்பிறவியின் முடிச்சு
27. கருத்துப் பரிமாற்றம்
28. விடியல்
29. சமூகச் சடங்கு
30. பழைய நினைவு

முன்னுரை

தமிழ் மீதுள்ள ஆர்வத்தில்
எழுதத் தொடங்கிவிட்டேன்.
சரித்திரம் படைத்தவர்கள் எல்லாம்
புதியவர்களாக இருந்தவர்கள்தான்.

நான் எழுதிய வரிகளை எல்லா
சோதனை முறையில் படித்துப் பார்த்து
பொறுத்துக்கொண்ட
என் முதல் வாசகனுக்கும்
புத்தக வடிவத்திற்கு மாற்ற
ஊக்கமளித்த என் மனைவிக்கும்

என் எழுத்துக்களை மேடை ஏற்றிய
என் சகோதரிக்கும்
திரும்பத் திரும்ப படித்து ரசித்த
என் சகோதரிகளுக்கும்

(பொருள்) ஆதாரம் இல்லாத எழுத்துகள்
மனதில் கூட பதியப்படுவதில்லை
ஆதாரமாக மாற்ற உதவிய
பதிப்பகத்தாருக்கு நன்றி

உங்களின் மனதிலும் பதியும் எண்ணத்துடன்
என் எழுத்துகளை உங்கள் முன் பகிர்கிறேன்.

அன்புடன்

செந்தில்குமார்

இலண்டன் வழக்கத்துக்கு மாறாக சாம் தினகர் தன் வேலைகளை விரைவாக செய்து கொண்டிந்தான். தனியார் cellphone நிறுவனம் மற்றும் cambridge university யும் இணைந்து நடத்திகொண்டிருந்த elastic mind exhibition ஆய்வு பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான். சாம் தினகர் Nano technology யின் உயர் தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சி பணியில் தன்னை முழுவதுமாக அர்பணித்துக்கொண்டிருந்த காலகட்டம்.

செலவுகளை கட்டுப்படுத்தி வாழும் மனிதர்களுக்கு மத்தியில் வரவுகள் கட்டுப்படுத்தி தன் நேரத்தை தன் குடும்பத்தினருக்கு தன் ஆராய்ச்சி பணிக்கும் மட்டுமே அர்ப்பணித்திருந்தான். அன்று அவன் பணிகளை விரைந்து முடிக்கும் ஆர்வத்தில் இருந்தான். அதற்கான காரணம் நாளை மறுநாள் முதல் அவனுடைய வருடாந்திர விடுமுறை தொடங்குவதால். சாம் I am facing trouble on data input nano grass என்று முடித்தார் சக ஆராய்ச்சியாளன் steve George.

Conceptual stage mobile phone technology என்பதால் தவறுகளை மாற்றி அமைப்பது என்பது புதிய விடயமாக அவர்களுக்கு தெரியவில்லை. Steve I am trying now என்று கூறிகொண்டே operating systemமான proprietary யை trouble shoot செய்ய தொடங்கினான்.

I try something better than previous.

Steve its take some time to recover, so can we move to breanch என்று முடித்தான் சாம் தினகர்.

Steve George மற்றும் சாம் தினகர் இருவரும் நீண்ட காலமாக intimate friends. தன் குடும்ப நிகழ்வுகளை எல்லாம் பகிர்ந்து கொள்ள கூடிய ஒரே நண்பன் steve மட்டுமே. இவர்களுடைய உரையாடல் உணவு வேளைகளிள் முழுவதும் மாறுபட்டதாக இருக்கும் steveவின் Roast Meats-ம் சாமின் Roasted breadடுடன் கூடிய தேங்காய் பாலும் கைகளில் மாறி அவர் அவர் வாய்களில் நிறைந்து.

இவர்களுடைய உணவு பரிமாற்றம் போல் தங்களின் மொழிகளையும் மாற்றி பேச தெரிந்து வைத்து இருந்தனர். Sunday முழுவதும் சாம் தினகர், steve வீட்டிலும் மாறி மாறி உணவு உண்பது என்பது வழக்கமாக நடைபெறும் செயல். Sham This Sunday we plan to cook Roast beef with Yorkshire pudding in my home.

Hope you should plan this week in my home with your family. Don't forget this week my turn i will make special food for you and your family என்று முடித்தான் steve. இங்கிலாந்தின் மிக பாரம்பரியமான Sunday உணவு வகைகளின் ஒன்றுதான் இந்த "ROAST BEEF WITH YORKSHIRE"

Hey steve you forget my yearly holidays, you know very well about my holidays plan என்று முடித்தான் சாம்.

சாம் உணவு வேளையுடன் தன் பணியை முடித்து கொண்டு தன் நண்பனிடம் வழக்கமாக தன் விடுமுறைக்கு முன்பு, சொல்லும் கதையை சொல்லி விட்டு வேகமாக நகர்ந்தான்.

ஷாம் இவன் சொந்த நாட்டை மறந்து வந்த கூட்டத்தில் ஒருவன், இவன் மனைவி திலோத்தி, மகன் சத்தியவர்த்தன்.

தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்திலேயே இவன் அகதியாக இங்கிலாந்தில் குடி பெயர்ந்தவன். தன் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்ட பெயரின் மதத்தால் குடியுரிமை பெற்றவன்.

உலகத்தின் எந்த ஒரு செயலுக்கும் பிரதிபலன் இல்லாமல் இருந்ததில்லை. அது பிறப்பில் தொடங்கி இறப்பு வரைக்கும் தொடர்கிறது.

இவனின் நீண்டகாலக் கனவு தன் தாய்நாட்டிற்குச் சென்று, வருவதுதான். தன் நீண்டநாள் கனவான இந்தத் திட்டத்திற்கான கடவுச்சீட்டு தன் அம்மா பாணுவின் அழைப்பு. இந்த விடுமுறையிலாவது தன் சொந்த நாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசையில் இருந்தான். பொதுவாக பிழைப்பு தேடி வந்த கூட்டத்தினரின் முக்கிய கடமை.

பணம் சம்பாதிப்பது, விடுமுறை நாட்களில் தன் சொந்தங்களுடன் செலவு செய்வது, “எப்பொழுதும் சொந்தங்களின் துணை இல்லாமல் இருப்பவர்கள்தான் ஐந்து அறிவு ஜீவராசிகளுடன் கூட அன்பாக இருப்பார்கள். இது ஏக்கத்தின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடு.

ஷாம் தன் வீட்டிற்கு வந்ததும் வேகமாக தன் மனைவியை அழைத்தான். திலோத்தி இன்று ஏதாவது புதிய சேதி நமது தேசத்தில் இருந்து வந்ததா?

“மரித்துப் போன சனங்களின் காணிகளை அரசாங்கம் கையகப்படுத்திக்கொண்டிருப்பதாக சேதி வந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று முடித்தாள் திலோத்தி.

“பாணு அம்மாவிடம் இருந்து எந்தத் தகவலாவது வந்ததா? ஒரு போன் கால் வந்தது. ஆனால் தெளிவில்லாமல் சன்னமாக குரல் கேட்டது” என்று முடித்தாள் திலோத்தி.

ஷாம் தினகர் தன் உடலின் எடை முழுவதையும் போன் மீது இறக்கி வைத்தான். தன்னுடைய நீண்ட

நாள் கனவு நிஜமாக மாறும் என்ற நம்பிக்கை அவனை முழுமையாக ஆட்கொண்டது. வேக வேகமாக தன் செல்போனை எடுத்து மறுமுனையில் பேசிய நம்பரை தொடர்புகொண்டான்.

மறுமுனையில் சோமன் சரிந்த குரலில், யார் தினகரா? என்று முடித்தார் சோமன்.

முடிவு இல்லாத உலகத்தின் எல்லைக்குச் சென்றது போல தினகர் மூளையின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்படும் முன்பே தன் வாயில் பதிலைக் கத்தினான்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் உலகத்தின் எந்தச் செயலும் புரியாமல் நிலை தெரியாமல் இருக்கும். ஆனால் புதுமையைக் கண்டு சந்தோஷத்தில் அழத் தொடங்குகிறது அதுபோல என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அலறினான் தினகர்.

சோமன் கதைக்கத் தொடங்கினான். “உங்கள் அம்மாவின் வயது தளர்ந்த நிலையில் உயிர் கசிந்துகொண்டிருக்கிறது. உன் வரவை எதிர்பார்த்து காலம் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறாள். சத்தியனின் நிலை என்ன என்று தெரியாமல், நீண்ட நாட்களாக தனிமையில் இருந்துவிட்டார்கள். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்பு இன்று தான் என்னுடன் கதைத்தாள். நீங்கள் அனுப்பிய கடிதங்கள் உங்கள் நண்பர்கள் மூலம் தொடர்ந்து கிடைத்துவருகிறது. ஆனால் இதுநாள் வரை அவள் எமக்கு எந்த சேதியும் சொல்லவில்லை. ஆனால் கடந்த பத்து தினங்களாக அவள் உன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இப்பொழுது இங்கு சற்று இணக்கமான சூழ்நிலை நிலவுவதால் உமது குடும்பத்தையும் உங்களையும் பார்க்கப் பிரியப்படுகிறார்கள். ஆனால் உங்களது வருகையில் சிரமம் இருக்குமாயின் அதனை தவிர்க்கவும் என்று அறிவுறுத்தினாள்.

தினகர் பதில் பேச முடியாமல் ‘சரி’ என்று சொல்லிவிட்டு போனைத் துண்டித்தான். சற்றுநேர அமைதிக்குப் பின்பு திலோத்திமையை அழைத்தான்.

நான் இலங்கைக்குச் செல்ல முடிவு செய்துவிட்டேன். நீயும், சத்தியவர்த்தனும் இங்கு தங்கியிருங்கள்” என்றான். திலோத்தி பேசத் தொடங்கினான்.

“ஏன்! எனக்கு மட்டும் எமது தேசத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்காதா. நானும் என் உறவுகளைப் பார்க்கவே துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் அகதியாக வந்த நாள் இன்னும் என் கண்முன்னே தெரிகிறது. எனது உடமைகளை சோதனை செய்வது போல் என்னை சோதித்துப் பார்த்த ஆர்மிக்காரர்களிடம் தப்பித்து வந்து சேர்ந்ததை நினைக்கும் போது மனது இன்னும் துடித்துப் போகிறது. சோமன் அவர்கள் சொன்ன தகவலின் படி சற்று இணக்கமான சூழல் நிலவுவதால் நானும் உங்களுடன் வரவே நினைக்கிறேன்.

“நமது பிள்ளைக்கும் நமது தேசத்தின் வரலாற்றைப் புரிய வைக்க வேண்டும். நாம் நம் தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்வது நமது மொழியும், நமது பழக்கவழக்கங்களும் மட்டுமே. அதை என் மகனுக்கு விட்டுச் செல்லவே விரும்புகிறேன்” என்று முடித்தாள் திலோத்தி.

“அங்கு இருக்கும் சூழ்நிலை சரியாக இல்லை. உன்னை அழைத்துச் செல்வது என்பது சரியான முடிவாக இருக்காது” என்றான்.

“நீங்கள் உங்கள் குழந்தை வயதிலேயே நாடு கடந்து அகதியாக இங்கு வந்தீர்கள். ஆனால் நான் எனது பதினெட்டாவது வயதில் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். உங்களை விட எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அங்குள்ள சூழ்நிலை.

உலகத்தில் வாழும் எந்த உயிரினமாக இருந்தாலும் கணவனின் பேச்சுக்கு சும்மாவாவது மறுப்புக் தெரிவிக்கும் மனைவிகள் தான் அதிகம். இது ஆதாம், ஏவாள் காலம் தொடங்கி நடந்துவரும் நடைமுறை. இதை மாற்றவும் முடியாது. மாறி அதனுடன் ஒன்றிசேரவும் முடியாது.

தன்னைப் பற்றி மட்டுமே நினைக்கும் ஆண்கள்தான் அதிகம். இதற்கான காரணம் ஒன்று மனைவி பாதுகாப்பாக வீட்டில் இருக்க வேண்டும் அல்லது தான் சுதந்திரமாக வெளியே சென்று வருவது. இதில் தினகரின் நிலைப்பாடு சற்று மாறுபட்டு இருந்தது. மனைவியை அழைத்துச் செல்வது தன் அம்மாவின் மனநிலையை பாதிக்குமா! என்ற அச்சம் அவன் மனதில் இருந்தது. ஏனென்றால் தினகர் பிறந்தது முதல் இதுநாள் வரை தன் தாயை சரியாக பார்த்ததுகூட கிடையாது. அவனின் சிறுவயதில் பார்த்த நினைவுகள் அவன் மனதில் தெளிவாக இல்லை. அதனால் தனக்கும் தன் அன்னைக்கும் ஏற்படவேண்டிய புரிதலில் தன் மனைவியின் பங்கினால் மாற்றத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதால் தன் மனைவியின் பயணத்தைக் தடுக்க நினைத்தான்.

எப்பொழுதும் சில விஷயங்களை கணவன் மனைவியிடம் நேரடியாகச் சொல்வது கிடையாது. அதற்கான சமூக மற்றும் உறவு ரீதியான காரணங்கள் நிறைய உண்டு. அதனால்தான் தினகர், தன் மனைவியின் பயணத் திட்டத்தை ரத்து செய்யவே விரும்பினான்.

இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் மனைவிகளுக்குத் தெளிவாக தெரியும். ஆனாலும் மனைவிகள் எல்லா விஷயத்திலும் எல்லை வரை சென்று அதில் ஏற்படும் விருப்பு, வெறுப்புகளை நினைத்து தன் கணவனிடம் சண்டை போடுவதும் அல்லது மனஸ்தாபம் ஏற்படுவதும் இயற்கையான செயல், இதை மாற்ற முடியாது. பல

விஷயங்களை ஓரே நேரத்தில் யோசித்து முடிவு எடுக்கும் மனநிலை எல்லா மனைவிகளுக்கும் உண்டு. ஆனால் தனியாக முடிவு எடுக்கச் சொன்னால் அது தெளிவில்லாமல் முடியும். அதே சமயம் தன் கணவன் எடுத்த முடிவு சரியில்லை என்று சொல்வதற்குப் பல சரியான காரணங்களை வைத்திருப்பார்கள். இதனால்தான் தலைமுறை கூடி வாழவும், முடிவு எடுக்கவும் சொல்லிவருகிறது.

திலோத்தி தெளிவாகப் பேசினாள். நானும் உங்களுடன் வரவே ஆசைப்படகிறேன் என் மகனுக்கும் எமது தேசத்தைப் பற்றியும் அங்குள்ள உறவுகளைப் பற்றியும் சொல்லித் தருவதும், புரியவைப்பதும் ஒரு தாயின் கடமை. அதைச் செய்யவே விரும்புகிறேன். உங்கள் அம்மாவின் அரவணைப்பில் பங்குபெற நான் விரும்பவில்லை. என் மாமியாருடன் உள்ள உறவை வளர்க்கவே விரும்புகிறேன். என் மகனுக்கும் அவன் பாட்டியை அறிமுகப்படுத்த வேண்டியது என் கடமை. உங்களை அறிமுகப்படுத்தியதோடு என் கடமை முடிந்துவிட்டதாக நான் நினைக்கவில்லை. அதனுடன் என் குடும்பத்தின் இருப்பை உறுதிசெய்ய வேண்டியதும் என் கடமைதான். இது எல்லாவற்றையும் விட உங்களின் முடிவு சரியென்று பட்டால் என்னை இங்கேயே விட்டுச் செல்லவும்.

ஆறுவயது நிரம்பிய சத்தியவர்த்தன் ஓடி வந்தான். “அப்பா! நானும் உங்களுடன் வருகிறேன். பானு பாட்டியை பார்க்க ஆசையாக உள்ளது” என்று தன் பங்கு விருப்பத்தைக் தெரியப்படுத்தினான்.

தினகர் அத்துடன் விவாதத்தை முடித்துவிட்டுப் பயணத்திற்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கினான்.

பயணம்

பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு சோமனுக்கு போன் செய்தான் தினகர்.

சில நேரங்களில் மட்டுமே சிக்னல் கிடைக்கும் இடங்களில் இருக்கும் சோமனால் பதில் பேச முடியவில்லை. ஆதரவுக்கரத்தின் அனுமதி இல்லாமல் இலங்கை செல்வது என்பது கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத செயல்.

தொடர்ந்து தொடர்புகொண்டு பேச முடியாததால் தினகர் தன் கோபத்தை திலோத்தி மீது திருப்பினான்.

கோபத்தில் தொடங்கி சமாதானப் படுத்துவதிலேயே கணவனின் வேலை பாதி முடிந்து விடுகிறது. தானத்தில் சிறந்த வகைகள் அன்னதானம், கண்தானம், உடல்தானம், கோபப்படும் மனைவியைச் செய்யும் சமாதானம். எதோ ஒரு கவிஞன் சொன்ன ஞாபகம். முடிவில் தொலைதூர நிம்மதியின் சாவி (சோமன்) தினகரைக் தொடர்பு கொண்டான்.

“தினகர் எமது கணிப்புப்படி நீங்கள் உங்கள் குடும்பத்துடன் புறப்படத் தயாராக உள்ளீர்கள்.”

மறுமுனையில் தினகர், ‘ஆமாம்’ என்று வார்த்தையை பாதி முழுங்கி முடித்துக்கொண்டான்.

உங்களின் வருகைக்காக நாங்கள் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். நான் கூறும் வழித் தடங்களைப் பதிவு

செய்து கொள்ளுங்கள்.

தொடர்ந்து என்னால் உங்களுடன் தொடர்பு
கொண்டு கதைப்பது இயலாத காரியம்.

“உங்களின் வான்வழிப் பயணத்தை முடித்துக்
கொண்டு வடக்குத்திசை நோக்கி பயணம் செய்யவும்,
யாழ்ப்பாணத்தை அடுத்து 4 மணி நேரப்
பயணத்திற்குப் பின்பு மாங்குடில் என்ற கிராமத்தை
அடையவும், (மாங்குடில் இது நமது கதைக்களத்தின்
கற்பனைக் கிராமம்) என்று தனது தொடர்பைக்
துண்டித்துக்கொண்டான்.

தினகர் சந்தோஷமாகப் பயணத்தைத்
தொடங்கினான்.

பலவித கண்காணிப்பு விசாரணைக்குப் பின்பு
யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்தனர். சோமன் தினகரைத்
தொடர்பு கொண்டு வழித்தடங்களை விளக்கினான்.
நீண்ட பயணத்திற்குப் பின்பு மாங்குடிலை
வந்தடைந்தனர் தினகர் குடும்பத்தினர்.

பார்க்கும் இடமெல்லாம் ஷெல் அடித்து விழுந்து
கிடந்த மரங்கள். உள்நாட்டு யுத்தத்தின் பாதிப்புகளை
தெளிவாகக் காண்பித்தன.

தூரத்தில் ஓர் உருவம் நடந்து வருவதைத் தினகர்
கவனித்தான். நெடுஞ்சாலையில் இருந்து சற்றுக்
குறுகலான பாதையின் வழியாக அந்த உருவம்
தன்னை நோக்கி நடந்து வருவதை உணர்ந்தான்.

திலோத்தி பேசத் தொடங்கினாள். “இங்குதான் நான்
என் தேசத்தை விட்டு விரட்டி அடிக்கப்பட்ட இடம். இதே
சாலையின் வழியாகத்தான் நானும் என்
குடும்பத்தினரும் உயிரை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு
ஓடினோம்.

“என் உடைமைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு
இதோ சற்றுத் தொலைவில் உள்ள புதரில் தான்

பதுங்கியிருந்தேன்” என்று தன் கணவருக்கும், மகனுக்கும் கூறினாள்.

“அன்று இழந்த என் தந்தையை இன்றுவரை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை” என்று கூறிக்கொண்டே தன் கணவனின் மார்பு மீது தலைவைத்து அழுதாள்.

“இதோ பாருங்கள், இந்த இடத்தில் இருந்துதான், ஆயிரம் ஆயிரம் குடும்பங்கள் அகதிகளாகப் பிரிந்தோம். நான் உங்களிடம் என் கதையைப் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேன். இன்று நேரிலும் அதைக் காட்டிவிட்டேன். மறக்க நினைக்கும் பொழுதுதான் மீண்டும் மீண்டும் நம் மனதில் அந்த எண்ணங்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கும். நான் இந்தப் பதிவுகளை மறக்க நினைக்கவில்லை. விதைக்கவே நினைக்கிறேன் என்று திலோத்தி முடித்தாள்.”

இந்த உரையாடலுக்கு நடுவே தூரத்தில் தெரிந்த உருவம் சற்றுத் தெளிவாக அருகில் தெரிந்தது. கால் இழுத்துக்கொண்டு சரிந்த தேகத்துடன், மனது நிறைய கவலைகள், வாய் முழுவதும் மௌனம், முகத்தில் மட்டும் சற்று சந்தோஷமாய் சோமன் கால் இழுத்தவாறு இவர்களின் அருகில் வந்தான்.

“நீங்கள் தினகர்தானே?”

“ஆமாம்” என்று சொல்வதைவிட கட்டி அணைப் பதிலேயே தினகர் முனைப்புடன் இருந்தான். சோமன் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த சத்தியவர்த்தனை கட்டித் தூக்கிக் கொஞ்சினான். தன் கைப்பையில் வைத்திருந்த தேங்காய் கொண்டு செய்யப்பட்ட கேக்கைக் கொடுத்தான்.

சத்தியவர்த்தன் தினகரையும், திலோத்தியையும் திரும்பிப் பார்த்தான். அவர்களின் ஒப்புதலை முக

அசைவில் புரிந்துகொண்டு அந்த கேக்கை வாங்கிக் கொண்டான்.

சோமன் பெருமிதத்துடன் அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தான்.

பிறப்பு என்பது கடவுளின் படைப்பு
வளர்ப்பு என்பது பெற்றோரின் கவனிப்பு
பழக்கம் என்பது சுற்றுப்புறத்தின் பொறுப்பு
நல்ல சமூகம் என்பது தலைமுறையின்
பொறுப்பு

சோமன் தன்னிலை அழிந்ததைப் பற்றி கவலைப் படாமல் இந்த சமூகத்தின் தலைமுறையை நினைத்துப் பெருமிதம் கொண்டான்.

சற்றுத் திரும்பி திலோத்தியைப் பார்த்தான்.
“நீங்கள் மணிமொழியின் மகள்தானே” என்றான்.

திலோத்தி ஆர்வமுடன் “ஆமாம், அவர்களை எங்காவது பார்த்தீர்களா?”

“இல்லையென்று சொல்லவும், ஆமாம் என்று சொல்லவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. வெகு வருடங்களுக்கு முன்பு கூட்டத்தில் சந்தித்த ஞாபகம்.”

“அவர் உயிருடன் இருக்கிறாரா? எங்காவது பார்த்தீர்களா?” என்றாள்.

“தெரியாத விஷயத்தை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர் உயிருடன் இருக்க பிரார்த்தனை மட்டும் செய்கிறேன்” என்று சோமன் முடித்தான்.

கடலின் அலைபோல திலோத்தியின் மனது அடங்காமல் ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டே இருந்தது.

சோமன் அருகில் இருந்த மரத்தின் நிழலில் சற்று அமர்ந்தான். தளர்ந்த தேகம் என்பதால் நீண்டநேர

நடைப்பயணம் என்பதால் சற்று ஓய்வு தேவைப்பட்டது.

“உங்களின் ஆர்வம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆனால் என் உடம்புக்கு அது தெரியவில்லை. எனக்காக சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள். பிறகு நாம் புறப்படலாம்.”

தினகர் வாய் பேச முடியாமல் சுற்றியுள்ள சரிந்த மரங்களையும், சாய்ந்துபோன காணிகளையும் படம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இங்கு வாகன சத்தத்தைவிட ஆர்மிக்காரர்களின் சத்தம்தான் அதிகமாக இருந்தது. எதிர்முனையில் துப்பாக்கியுடன் வந்த ஆர்மி வாகனம் தினகரின் அருகில் வந்து நின்றது. வேகமாக கீழே இறங்கிய ஒருவர் தினகரின் கையில் இருந்த கேமராவை வாங்கு அதிலிருந்த Memory Cardடை எடுத்து வெளியே போட்டான்.

“நீங்கள் யார்? எதற்காக படம்பிடிக்கிறீர்கள். இந்த வேளையில் உங்களுக்கு என்ன வேலை இங்கு? உங்களின் பாஸ்போர்ட் எங்கே? அங்கு இருக்கும் முதியவன் உங்களிடம் என்ன சொன்னான்? அவருக்கும் உங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு? நீங்கள் எப்பொழுது இந்த நாட்டை விட்டு திரும்புவீர்கள்” என்று தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை ஆங்கிலத்துடன் முடித்தான்.

சற்று இணக்கமான சூழ்நிலை என்று சோமன் சொல்லியிருந்தார். அதற்கே இவ்வளவு கேள்வி என்றால், தன் மனைவியின் நிலையை நினைத்துப் பார்த்துத் துடித்துப் போனான் தினகர்.

வேகமான ஆங்கிலத்தில் பதிவை உரைத்தான் தினகர். நீண்ட உரையாடலுக்குப் பின்பு ஒரு வழியாக அந்த வாகனம் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தது.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சோமன், தினகர் மற்றும் திலோத்தியை அருகில் அழைத்தார்.

“என்னால் உங்களுக்குப் பிசகு நிகழ்ந்துவிட்டது. மன்னித்துக்கொள்ளவும். நாம் உடனே இந்த இடத்தை விட்டு நகரலாம்” என்று தன் முதுமையைத் தன் கைகளால் அழுத்தி எழுந்து நின்றார் சோமன்.

“அதோ தெரிகிறதே அந்தப் பாதையின் வழியாக 30 நிமிட நடைப்பயணத்தில் (3 கிலோ மீட்டர்) சென்றால் நமது கிராமத்தை அடையலாம். பயணத்தை தொடங்குவோமா!”

சத்தியவர்த்தன் இனம்புரியாத புதிய உலகத்தில் நுழைவது போல் இருந்தான். சுற்றிலும் சரிந்து விழுந்து கிடந்த பனைமரங்கள், தென்னை மரங்கள், இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழலை இதற்குமுன் அவன் பார்த்ததே இல்லை. தன்னுடைய கை அடக்க டேப்பை மெதுவாக வெளியே எடுத்தான். சுற்றிப் பார்த்து யாரும் இல்லை என்பதைத் தீர்மானித்துவிட்டு காட்சிகளைப் படம் எடுத்துக் கொண்டே நடக்கத் தொடங்கினான். இடையே, “அம்மா! எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது” என்றான். திலோத்தியின் பையில் இருந்த மினரல் பாட்டில்கள் எல்லாம் வெறும் பாட்டில்களாக இருந்தன. திலோத்தி சோமனை எப்படி கூப்பிடுவது என்று தெரியவில்லை. கடைசியாக “அப்பா” என்று அழைத்தாள்.

“அப்பா! சத்தியனுக்கு தாகமாக இருக்கிறதாம். இங்கு குடிக்க தண்ணீர் கிடைக்குமா?” என்று தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

தன்னை அப்பா என்று அழைத்ததும் சோமனால் நிலை கொள்ளமுடியவில்லை. தன் பழைய நினைவுகளை எல்லாம் ஒரு நொடியில் கண்முன் வந்து பின்பு மூளையில் முடக்கி விட்டது. “அந்த காலி பாட்டில்களை என்னிடம் கொடும்மா!”

நேராக சென்று கொண்டிருந்த பாதையை விட்டு சற்று சரிவான பாதையில் இடப்புறமாகச் சென்றார்.

பத்து நிமிட இடைவெளியில் மூன்று பாட்டில்கள் நிறை தண்ணீருடன் வந்தார்.

“இந்தாம்மா! இதைத் தம்பிக்குக் கொடு”

“அப்பா! இந்தக் காட்டுப் பாதையில் தண்ணீர் எங்கே கிடைத்தது?” என்றான் தினகர்.

“தம்பி இந்த நாட்டில் வளங்களுக்கு ஒன்றும் பஞ்சம் இல்லை. ஆனால் வாழ்வதற்கான வசதியை மட்டுமே சற்றுக் குறைத்து வைத்துள்ளனர் அல்லது வைத்திருக்கிறோம்” என்றார் சோமன்.

அந்த வார்த்தையின் உள்ளர்த்தம் புரிந்துகொள்ள தினகருக்கு சற்றுநேரம் பிடித்தன.

மீண்டும் நடக்கக் தொடங்கினார்.

“அப்பா! உங்களைப் பற்றி எதுவுமே சொல்லாமல் வருகிறீர்கள். உங்களைப் பற்றியும் உங்கள் குடும்பத்தை பற்றியும் கூறுங்கள்” என்றான் தினகர்.

“தம்பி ஓர் மனிதன் இளமைக் காலத்தில் தன்னைப் பற்றி நிறைய பேசிக்கொண்டிருப்பான். தன் பெருமைகளை எல்லாம் கதைத்து கதைத்து கேட்பவரின் காது அடைக்கும்வரை பேசியிருப்பான். ஆனால் இவை அனைத்தையும் எவன் ஒருவன் தன் வயது முதிர்ந்த நிலையில் மற்றவரிடம் சொல்ல முடிகிறதோ, அவனே இந்த வாழ்க்கையை வென்றவன்.

“என்னால் என்னைப்பற்றி இப்பொழுது பேச முடியவில்லை” என்றார் சோமன்.

தினகர் அமைதியானான்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திலோத்தி தன் கணவரிடம், “உங்கள் அப்பாவைப்பற்றியும் என்

அப்பாவைப் பற்றியும் கேளுங்கள்” என்றாள்.

“அம்மா! நீ கேட்பது என் காதுகளுக்குக் கேட்கிறது. உன் கணவரின் அப்பாவைப் பற்றியும், உன் கணவரின் உறவுகளைப் பற்றியும் தெரியப்படுத்ததான் பானு உயிரைப்பிடித்து காத்திருக்கிறாள். உன் தந்தையைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு இனி நான் ஆட்களைத் தேட வேண்டும் அல்லது என்னைக் தேட வேண்டும்” என்றார் சோமன்.

“அப்பா, தயவுசுரந்து என் குடும்பத்தைப் பற்றி சொல்லுங்கள். என் மகன் தன் தலைமுறையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமானது. நீங்கள் இந்த வயதான காலத்தில் சொல்லிய பதிவை என் மகன் தன்னுடைய வயது முதிர்ந்த காலத்தில் யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது. உங்கள் மீது நம்பிக்கை வைத்தே இந்தப் பயணத்தை நாங்கள் தொடங்கினோம். தயவு செய்து சொல்லுங்கோ.”

சோமன் சில நிமிட மௌனத்திற்குப் பிறகு பேசத் தொடங்கினார்.

“நான், தினகரின் அப்பா, சத்தியன் உன் தந்தை மணிமொழி, முகிலன் மற்றும் ஆரோக்கியராஜ் ஆகியோர் நல்ல நண்பர்கள்.

இந்த மாங்குடியில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். இவர்கள் அனைவரையும் விட வயதில் மூத்தவன் நான். இந்த வாழ்க்கையில் எப்படி எல்லாம் சந்தோஷமாக இருக்கலாமோ அப்படியெல்லாம் இருந்தவன் நான். பின்பு எப்படி எல்லாம் கஷ்டப்படவேண்டுமோ அப்படி எல்லாம் கஷ்டப்பட்டவன்.

“இதில் ஓரளவு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவன் மணிமொழி மட்டுமே. குடும்பம், அதன் நன்மைகள் என்று குறுகிய வட்டத்துக்குள் வாழ்ந்தவன்.”

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <https://store.prowesspub.com>